

Allt i svart

Lasse är min kollega sedan tre år. En intelligent, snygg karl i trettioårsåldern och med varma blå ögon. Han har en plats i mitt hjärta, för det vilar något skört över honom, samtidigt som han är lite lynnig.

Det senaste halvåret har varit tungt för honom. Hans mamma gick bort efter semestrarna och han har i olika omgångar varit sjukskriven, för en tung depression. Trots medicinering har han inte kommit igen utan hasar runt som en zombie på jobbet och får inget gjort.

Så nu sitter vi här igen på ett fik i Gallerian och rör med skedarna i våra cappucinos. Som vanligt pratar han om det svåra, tunga och jag lyssnar så gott jag kan. Det handlar mest om att allt har mist sin mening och att hans tankar fördystras och att allt ältas om och om igen.

- Men Lasse, har du försökt komma igång med nåt annat som skingrar de där tankarna?

- Nä, jag orkar inget. Jobbet funkar inte och när jag kommer hem lägger jag mig direkt i soffan. Skiter i mat och fan vet när jag städade senast.

- Läser du nåt, du brukar ju gilla böcker?

- Nä, ångest vet du, det river i bröstet, hela jag fladdrar. Har ingen ro att läsa.

Jag tittar på hans nedsjunkna figur. Han har inte rakat sig på flera dagar och den där skjortan tror jag har hängt med hela veckan. Ögonen är rödsprängda och han självmedicinerar nog rätt rejält genom att dricka sprit. Ingen bra kombo tillsammans med ångestdämpande medicin och antidepressivt.

- Lasse, jag ser ju hur nere du är. Men hur illa är det, egentligen? Hur mörka tankar tänker du?

- Riktigt mörka, riktigt riktigt mörka. Jag har inte bara funderat på att ta livet av mig, få ett slut på den här sega sörjan.

- Hur menar du? Har du..?

- Ja, det har jag.

- Berätta!

Lasse tar en rejäl slurk av kaffet och lutar sig tillbaka i stolen. Han ser rädd ut, tillintetgjord men harklar sig och sätter igång.

- I fredags kväll var det värre än vanligt. Jag hade druckit en kvarter vodka och kände mig helt slut.

Tankarna malde, ångesten låg som ett lock i halsen och jag började tänka på att ta slut på hela skiten. Jag satt väl ett par timmar och velade fram och tillbaka, men just där och då verkade självmord som den enda utvägen.

- Vad gjorde du då?

- Jag tog på mig kläder och gick ut. Jag bor ju nära Solna station, så jag tänkte att det säkraste skulle vara att kasta mig framför tåget.

- Usch vad otäckt. Vad hände då?

- Före stationen ligger ju en tunnel genom berget. Jag klättrade över ett stängsel, och hasade ner till tunnelmynningen. Tänkte att där har tåget ingen chans att se mig så att de hinner bromsa.

- Ja, och...?

- Ja, det var kallt som fan, jag stod och huttrade där i snålblåsten.

- Vad hände då?

Lasse tittade mig i ögonen, och nu var det något kraftfullt och engagerat i hans blick. Han var helt klart förbannad.

- Ja, vad tror du? Förbannade SJ. Det kom inget tåg. 19.23, 19.38, 19.52, 20.02, alla jävla tåg var inställda.

Kallt som helvete, jag kunde ju ha blivit hur sjuk som helst, fattar du? Så jag fick gå hem.

Jag kunde inte hålla mig. "Det kom inga tåg?". Jag brast ut i ett gapskratt.

@

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Elina Vacker med Poeter.se id #38005 innehar upphovsrätten